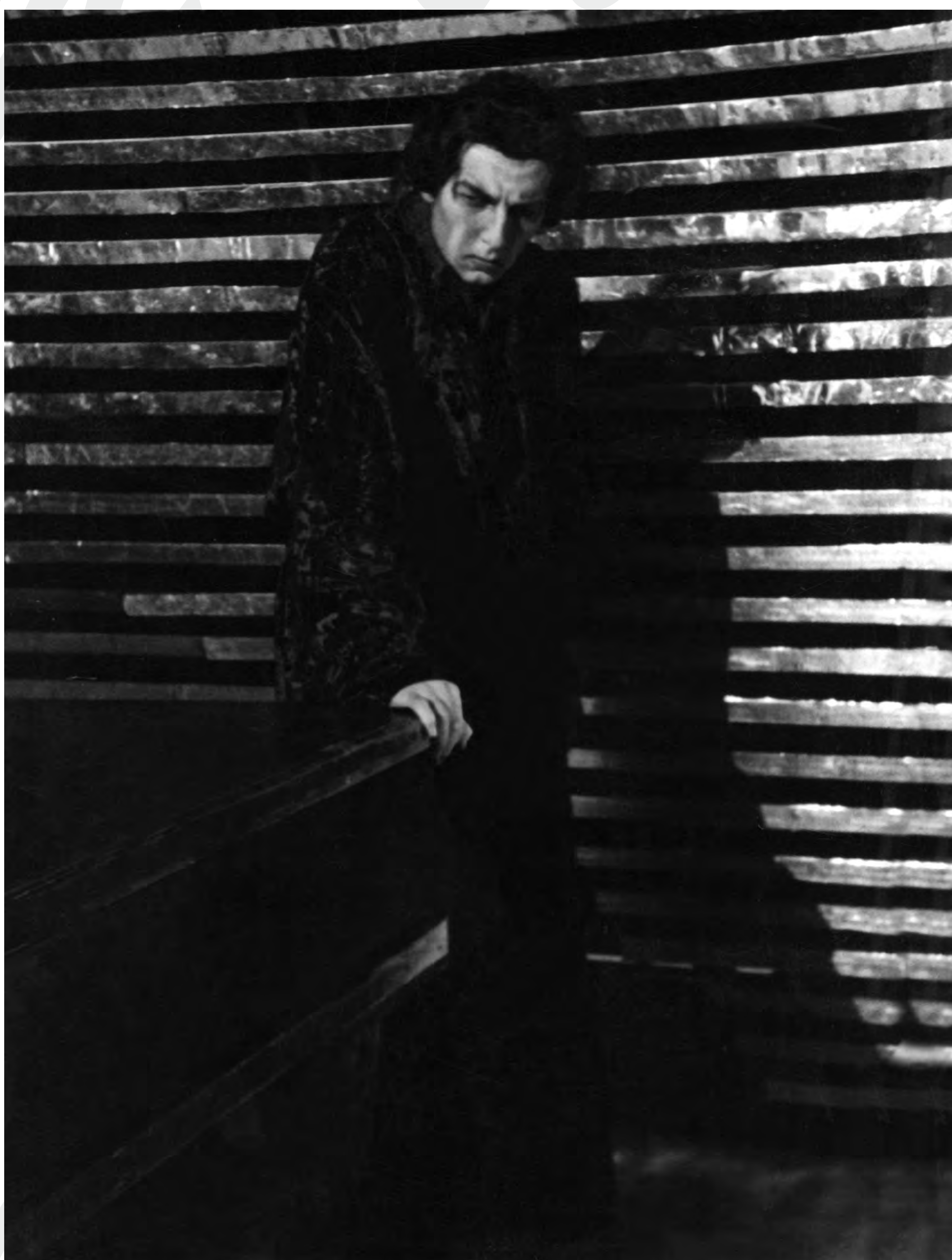

DIVADELNÉ ZAČIATKY

„Ten deň, kedy som bol s platom sedemstopäťdesiat korún mesačne prijatý do Národného divadla ako hospitant, si pamätám, akoby to bolo včera. Bolo to 1. januára 1944, Bratislava bola nádherne zasnežená a ja som bol v tej chvíli najšťastnejší človek na svete. Krátko na to som mal dvadsať rokov.“

(Ladislav Chudík)

Ladislav
CHUDÍK

Jozef Budský, pedagóg herectva Ladislava Chudíka a neskôr spriaznený režisér, s dôverou obsadil svojho absolventa do úlohy Salieriho, teda postavy akoby idúcej proti jeho prirodzenému hereckému typu.

Alexander Sergejevič Puškin: Mozart a Salieri, 25. 10. 1945
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Salieri)

„Do divadla som neprichádzal so žiadnymi konkrétnymi ambíciami. Byť v ňom som vnímal ako požehnaný dar. Že je to drina, som pochopil až neskôr.“

(Ladislav Chudík)

Posledná inscenácia Ladislava Chudíka na hlavnej scéne SND pred odchodom na Novú scénu Národného divadla, ktorej bol spoluzakladateľom.

Pedro Calderón de la Barca: Dáma škriatok, 3. 3. 1945
Réžia: Ivan Lichard
Ladislav Chudík (Rodrigo) a Viliam Záborský (Don Luis)

Ivan Stodola: Básnik a smrť, 27. 4. 1946
Réžia: Ivan Lichard
Ladislav Chudík (Smrt)

NOVÁ SCÉNA NÁRODNÉHO DIVADLA (1946 – 1951)

V roku 1946 sa okolo dramaturga a dramatika Petra Karvaša združila skupina mladých hercov, ktorých ambíciou bolo hrať nové divadlo zamerané na súčasníka. V bývalých priestoroch kina Alfa v Živnodome na Kollárovom námestí s pozitívnym ohlasom sprevádzkovali druhú bratislavskú divadelnú budovu – Novú scénu Národného divadla. Vznikli tu dva súbory – menší spevoherný pod vedením Františka Krištofa Veselého a väčší činoherný, ktorý viedol český divadelník Drahoš Želenský. Zakladajúcim členom NS ND bol tiež Ladislav Chudík, ktorý stvárnil aj hlavnú postavu Petruccia v otváracíj inscenácii *Skrotenie zlej ženy*.

William Shakespeare: Skrotenie zlej ženy, 30. 11. 1946
Réžia: Drahoš Želenský
Ladislav Chudík (Petruccio) a Mária Bancíková (Katarína)

Žiadna z recenzií nezapochybovala o výraznom talente Ladislava Chudíka v hlavnej postave Petruccia. Najväčšie obavy však mal samotný Ladislav Chudík, ktorý sa k inscenácii neskôr vyjadril: „Ešte aj dnes si myslím, že zveriť takúto ťažkú postavu v Shakespearovi dvadsaťdvaročného zelenáčovi bola od režiséra Drahoša Želenského veľká odvaha až trúfalosť. Do štvrtej rána sme mali poslednú generálku a večer bola premiéra, ktorou sme zároveň slávnostne otvárali divadlo. Veľkú oporu som získaval v zákulísi od režiséra a priamo na javisku od kolegýň Marky Bancíkovej a Marty Černickej. Keď po prvom dueli Kataríny s Petrucciom vytryskol spontánny gejzír aplauzu, mal som pocit, že práve v tej chvíli sa kino Alfa definitívne premenilo na divadlo. Bol to môj prvý slávny okamih na javisku!“

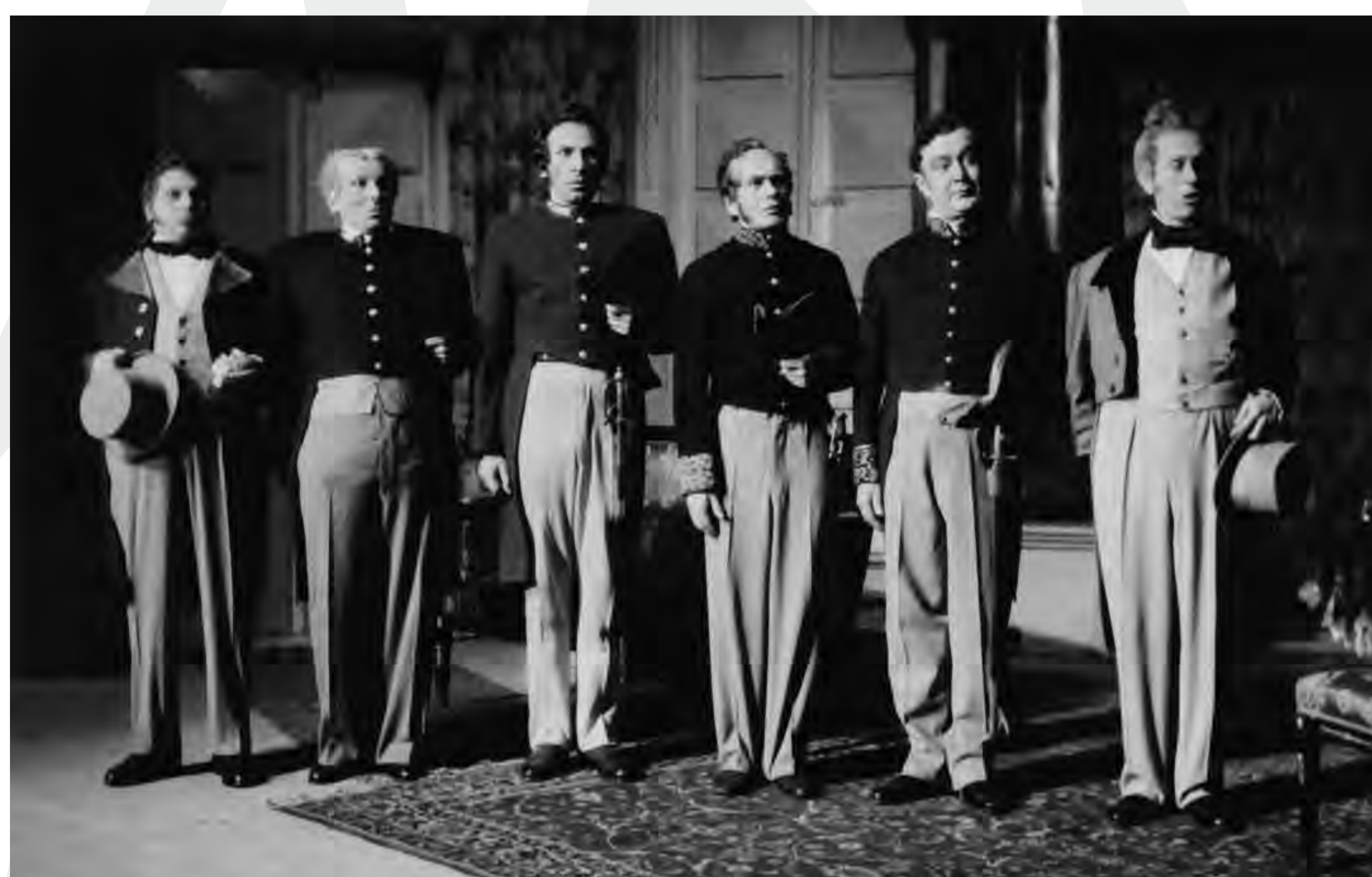
Alois Jirásek: Vojnarka, 5. 5. 1949
Réžia: Drahoš Želenský
Ladislav Chudík (Anton) a Magda Husáková-Lokvencová (Madlena Vojnarová)

Ladislav Chudík bol na javisku NS ND viackrát hereckým partnerom aj Magdy Husákovovej-Lokvencovej, ktorá sa čoskoro stala prvou slovenskou profesionálnou režisérkou.

Fjodor Michajlovič Dostojevskij: Bratia Karamazovci, 28. 3. 1947
Réžia: Drahoš Želenský
Ladislav Chudík (Ivan Fedorovič Karamazov)

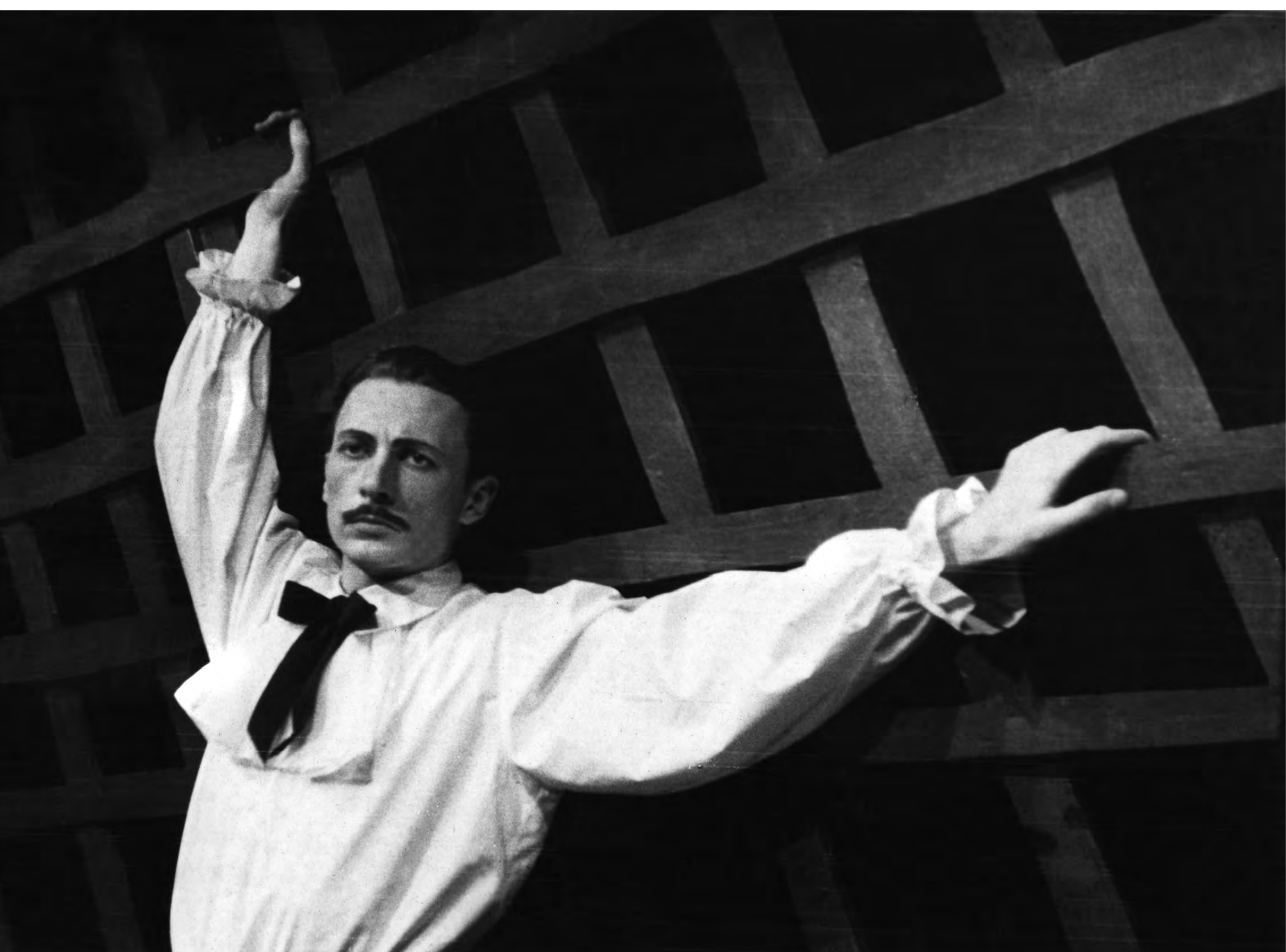
V inscenácii *Bratia Karamazovci* excelovali hlavne dvaja z bratov – Ivan (Ladislav Chudík) a Smerďakov (František Dibarbora) v záverečných scénach.

Nikolaj Vasilievič Gogol: Revízor, 25. 11. 1950
Réžia: Drahoš Želenský
Ladislav Chudík (Lapkin-Ťapkin) tretí zľava

Inszenácia *Revízor* na seba pútala pozornosť už len svojím obsadením. Chlestakova stvárnil František Dibarbora a druhú najdôležitejšiu postavu, mešťanostu Svoznika-Dmuchanovského Martin Gregor. Dominantnú trojicu v inscenácii dotváral Ladislav Chudík, tretí z kamarátov v súkromí, ktorý menej závažnú gogolovskú komediálnu figúru Lapkina-Ťapkina povýšil hereckou prepracovanosťou na tretiu v poradí inscenačnej dôležitosti.

NOVÁ SCÉNA NÁRODNÉHO DIVADLA (1946 – 1951)

K dramaturgicky priekopníckym inscenáciám režisérky Magdy Husákovej-Lokvencovej sa radí *Žobrácka opera*, ktorá sa vďaka nej uvádzala vôbec po prvýkrát na Slovensku. Ladislav Chudík v nej vynikol v hlavnej úlohe gentlemanského lupiča Macheatha, v ktorej sa s nemenším úspechom uviedol zároveň ako spevák.

Bertolt Brecht – Kurt Weill: *Žobrácka opera*, 9. 11. 1947
Réžia: Magda Husáková-Lokvencová
Ladislav Chudík (Macheath-Nôz)

Magda Husáková-Lokvencová bola prvá dáma slovenskej profesionálnej réžie. Práve pod jej režijným vedením sa Ladislav Chudík naučil zvláštnej schopnosti byť noblesným, všeobjímajúcim človekom, ktorý neprehľadné situácie rieši s anglickou bravúrou a chladom. Bola to ona, ktorá mu pomohla rozohrať v ňom dovtedy nepoznaný zmysel pre rafinovanú konverzáciu. Nový herecký rozmer pozoruhodne rozvinul v niekoľkých spoločných inscenáciách: *Desať malých černoškov*, *Žobrácka opera* a najmä *Malé líšky*.

V inscenácii *Malé líšky* vytvoril rolu starca, hoci v skutočnosti mal iba dvadsaťpäť rokov. Aj divadelný kritik Miroslav Smetana ocenil, ako vierohodne dokázal „urobiť starého a nemocného Horáca bez jediného nábehu k šarži“. Postava Horáca Giddensa mu priniesla prvé dôležité oficiálne uznanie – laureát Ceny mesta Bratislavy za dramatické umenie.

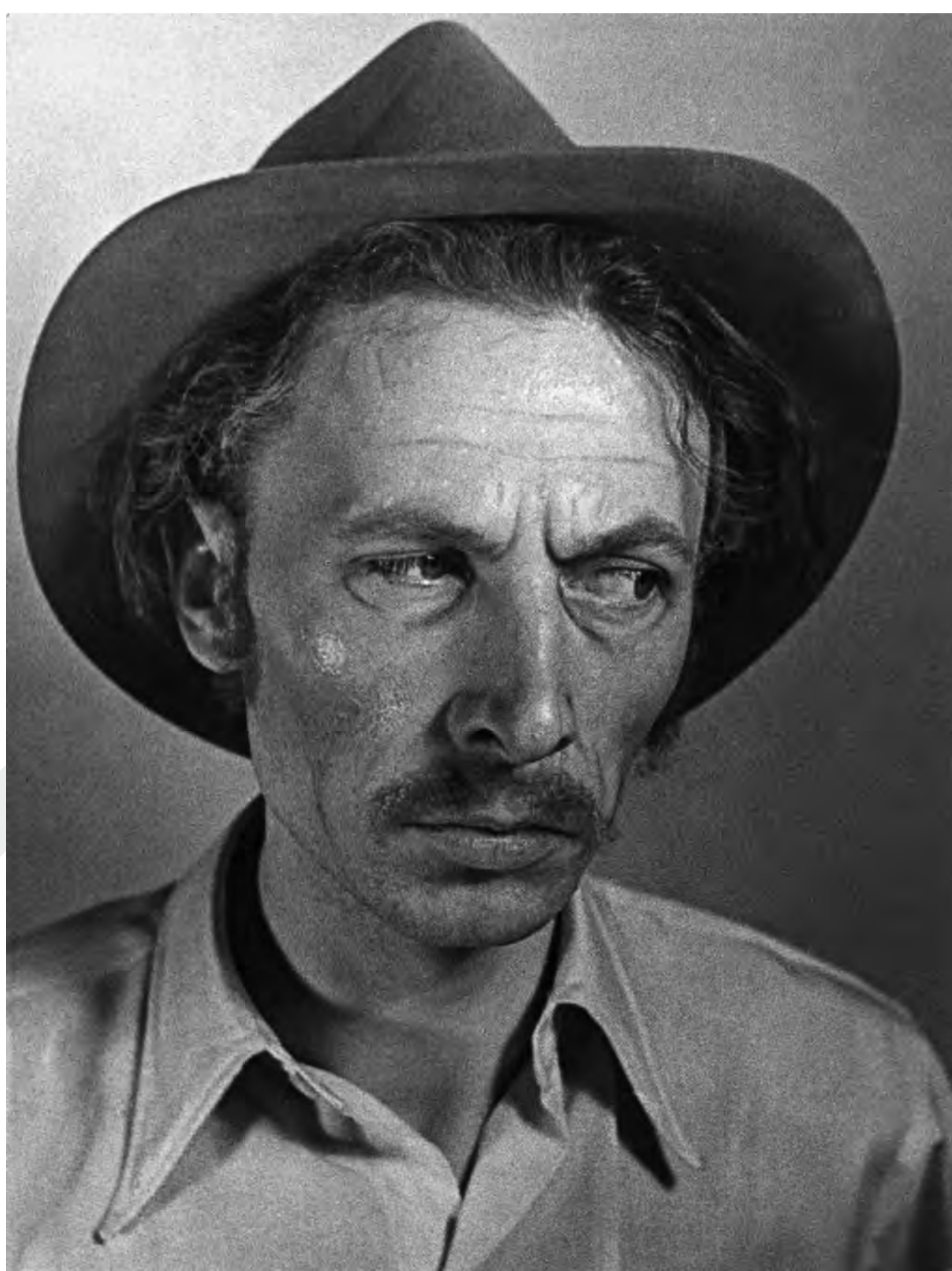
Lillian Hellmanová: *Malé líšky*, 4. 3. 1949
Réžia: Magda Husáková-Lokvencová
Ladislav Chudík (Horác Giddens) a Mária Banciková (Regina Giddensová)

Ladislav
CHUDÍK

NOVÁ SCÉNA NÁRODNÉHO DIVADLA (1946 – 1951)

Tretou režisérskou osobnosťou Novej scény Národného divadla bol František Kudláč, bývalý profesor kreslenia z obdobia štúdií Ladislava Chudíka na gymnáziu v Kremnici.

Ku kvalitám inscenácie *Bezvetrie v Zuele* jednoznačne prispel zrelý herecký výkon predstaviteľa José Issuriho. Uznanie si vyslúžilo aj mladé a ambiciózne divadlo ako inštitúcia. Vtedajší dobový kritik píšuci pod skratkou (Žef.) o inscenácii napísal: „Novej scéne, ktorá v obsadzovaní rolí sleduje objaviteľské ciele nových hereckých talentov, treba vysloviť vďaka za objavenie a uplatnenie takej silnej hereckej individuality, akou je Chudík.“

Leopold Lahola: *Bezvetrie v Zuele*, 14. 2. 1947
Réžia: František Kudláč
Ladislav Chudík (José Issuri)

Ladislav Chudík komediálnu rolu Dona Diega v inscenácii *Komédia bez groša* hrával s obrovskou radosťou. Ako mladému začínajúcemu hercovi mu učaroval nielen kostým dobového rytiera, ale platonicky aj pôvabná herecká kolegyňa Marta Černická.

Pedro Calderón de la Barca: *Komédia bez groša*, 16. 5. 1947
Réžia: František Kudláč
Ladislav Chudík (Don Diego) a Marta Černická (Dona Klára)

NEPRIATELIA DVAKRÁT

Bezprostredne po zrušení Novej scény Národného divadla a po návrate Ladislava Chudíka na hlavnú scénu Slovenského národného divadla ho ako prvý z režisérov obsadil vtedajší umelecký šéf činohry Jozef Budský. V inscenácii hry *Nepriatelia* iba krátko predtým, ešte na pôde NS ND a v réžii Magdy Husákovaj-Lokvencovej, stvárnil Jakova Bardina. O dva roky neskôr v Budského inscenácii vytvoril menšiu postavu Skrobotova, v ktorej však naplno vyznel Chudíkov zmysel pre presný činoherný minimalizmus.

Ladislav
CHUDÍK

Maxim Gorkij: *Nepriatelia*, 6. 11. 1952
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Nikolaj Skrobotov)

Maxim Gorkij: *Nepriatelia*, 14. 1. 1950
Réžia: Magda Husáková-Lokvencová
Ladislav Chudík (Jakov Bardin)

Maxim Gorkij: *Nepriatelia*, 6. 11. 1952
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Nikolaj Skrobotov)

CHIRURG PLATON KREČET

Ladislav Chudík v inscenácii *Chirurg Platon Krečet* v hlavnej postave lekára Krečeta doslova prenikavo zažiaril. Na inscenáciu si spomína aj jeho budúci kolega, herec Martin Huba: „Pamätám si, ako som ešte ako dieťa bol na predstavení jednej z tých povinných hier, aké sa vtedy uvádzali. Uprostred toho, povedal by som tendenčne vyumelkovaného veselia, sa zrazu otvorili dvere, vošiel Chudík a prehovoril. Tá jeho normálnosť prejavu, reálnosť tónu, ma absolútne pritlačili k stoličke! Popri stereotype, aký na javisku vládol, ma to v tom najlepšom zmysle slova vyrušilo! Zrazu som začal počúvať, čo ten herec vlastne hovorí. Spomínam to preto, lebo pán Chudík si pri všetkej snahe o reálny tón a vnútorný obsah slova zachoval aj pre javisko nevyhnutnú vznešenosť.“

Ladislav
CHUDÍK

Oleksandr Jevdokymovyč Kornijčuk: Chirurg Platon Krečet, 8. 5. 1954
Réžia: Ivan Lichard
Ladislav Chudík (Platon Ivanovič Krečet)

Oleksandr Jevdokymovyč Kornijčuk: Chirurg Platon Krečet, 8. 5. 1954
Réžia: Ivan Lichard
Ladislav Chudík (Platon Ivanovič Krečet) a Mária Kráľovičová (Lida)

Oleksandr Jevdokymovyč Kornijčuk: Chirurg Platon Krečet, 8. 5. 1954
Réžia: Ivan Lichard
Ladislav Chudík (Platon Ivanovič Krečet)

V „KOŠIARI“ REŽISÉRA JOZEFA BUDSKÉHO

Ladislav Chudík vhodné zoskupenia hercov nazýval „košiarom“, do ktorého si režisér vyberá svoje ovečky. Ešte ako mladý elév sa dielom šťasteny dostal práve do „košiara“ Jozefa Budského. Režisér Budský komponoval veľkolepé extenzívne divadlo, ale ako účinný kontrapunkt potreboval preň intenzívneho, či skôr introvertného herca. A práve Ladislav Chudík svojím intelektuálnym prístupom v hereckej tvorbe a s racionálnou selekciou výrazových prostriedkov bol preňho ukázkou požadovaného opaku. Bol protikladom, ktorý ho priťahoval.

Premiéra pásma štúrovskej poézie *Pieseň našej jari* sa skoro symbolicky konala v čase XX. zjazdu KSSZ na jar roku 1956, kedy v Československu pozvoľna začal obrodný proces. Aj v kontexte tvorby režiséra Jozefa Budského išlo o významný titul. Ladislav Chudík v atraktívnej inscenácii plnej pôsobivých javiskových metafor po prvýkrát naplno prejavil originálny a konzervatívnej tradícii sa vymykajúci recitátorský potenciál.

Pásmo poézie *Pieseň našej jari*, 25. 2. 1956
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Andrej Sládkovič) uprostred

Tridsaťročný Ladislav Chudík stvárnil v inscenácii *Život Galileiho* z dejového hľadiska síce marginálnu, ale odborne vysoko hodnotenú postavu Veľmi chudého mnícha. Na to, aby vytvoril charakter, či dokonca až divadelne zhustený symbol antihumánneho fanatizmu, mu postačilo iba niekoľko replík postavy. Významne tak demonštroval, že pre skutočne veľkých hercov neexistuje rozlišovanie medzi malými a veľkými rolami.

Bertolt Brecht: *Život Galileiho*, 11. 1. 1958
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Veľmi chudý mních)

V INSCENÁCIÁCH HIER PETRA KARVAŠA

Od konca päťdesiatych a v priebehu šesťdesiatych rokov 20. storočia stvárnil Ladislav Chudík niekoľko postáv v inscenáciách hier popredného slovenského dramatika a osobného priateľa Petra Karvaša, s ktorým kedysi spoluzakladali Novú scénu Národného divadla. Objavil sa v úlohách Karvašových hier *Diplomati* (Alec McIntyre), *Zmŕtvychvstanie deduška Kolomana* (Vladimír Korbel'), *Jazva* (Stanislav Ondruš), *Veľká parochňa* (Pobočník) a *Experiment Damokles* (Briks).

Peter Karvaš: *Zmŕtvychvstanie deduška Kolomana*, 18. 9. 1960
Réžia: Tibor Rakovský
Ladislav Chudík (Vladimír Korbel')

Peter Karvaš: *Diplomati*, 29. 6. 1958
Réžia: Ivan Lichard
Ladislav Chudík (Alec McIntyre) vpravo a Jozef Kroner (Oliver Cox)

Peter Karvaš: *Experiment Damokles*, 4. 3. 1967
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Briks) vpravo a Jozef Kroner (Paulus)

V INSCENÁCIÁCH HIER ČESKÝCH AUTOROV

Jozef Budský, slovenský režisér českej národnosti, inicioval a podporoval aj uvádzanie českej drámy v bratislavskom národnom divadle (Karel Čapek, Oldřich Daněk, Ferdinand Peroutka, Ladislav Stroupežnický, Josef Topol, Josef Kajetán Tyl). Vo viacerých hrách českých dramatikov dostal veľké príležitosti tiež Ladislav Chudík.

Ladislav Chudík priniesol do Čapkovej *Bielej nemoci* nový pohľad – novátorské stvárnenie Maršala, odlišné od dovtedajšej českej inscenačnej tradície. Chudíkov Maršal nebol čiernobiely hrdina, ale manipulátor, ktorý bravúrne mystifikoval. Na scénu vstúpil ako typický vznešený anglický gentleman, postupne sa prerodil na moderného štátnika anglo-amerického typu, až dospel k majestátu triezveho vojvodu v preňho obligátne slušivej vojenskej uniforme.

Karel Čapek: *Biela nemoc*, 18. 5. 1958
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Maršal)

Karel Čapek: *Biela nemoc*, 18. 5. 1958
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Maršal) vpravo a Karol Machata (Barón Krüg)

Oldřich Daněk: *Pohľad do očí*, 12. 12. 1959
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Martin Vlach) a Mária Kráľovičová (Olga)

Oldřich Daněk: *Pohľad do očí*, 12. 12. 1959
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Martin Vlach)

Po výnimočnej hereckej príležitosti v postave Maršala z *Bielej nemoci* prezentoval svoje civilné herectvo reálneho tónu v hlavnej úlohe vtedajšieho súčasníka. Divadelný recenzent Ondrej Marušiak na margo jeho výkonu napísal: „Ladislav Chudík na javisku nehrá, ale žije“.

V INSCENÁCIÁCH TRAGÉDIÍ WILLIAMA SHAKESPEARA – V RÉŽII JOZEFA BUDSKÉHO

Ladislav Chudík upútal v roku 1957 značnú pozornosť v inscenácii *Romeo a Júlia* v menšej úlohe Mercutio, ktorá je v hereckom žargóne označovaná za najslávnejší shakespearovský „štek“. O dva roky neskôr mu režisér Jozef Budský zveril veľkú postavu, Shakespearovho Macbetha. Hoci jeho hereckým snom bol predovšetkým *Hamlet*, v inscenácii režiséra Tibora Rakovského z roku 1964 stvárnil k svojmu veľkému sklamaniu druhoradého Horatia. A predsa v Chudíkovom kultivovanom Horatiovi zaznel jedinečný, „svojbytný tón druhých huslí“. Podľa teatrológa Milana Poláka v postave šľachtica preukázal „vznešenosť ducha a jemnosť spôsobov, čo prezrádzajú človeka ušľachtileho, vzdelaného a čestného“.

Ladislav
CHUDÍK

William Shakespeare: *Romeo a Júlia*, 13. 7. 1957
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Mercutio) vľavo a Anton Mrvečka (Benvolio)

William Shakespeare: *Macbeth*, 22. 1. 1959
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Macbeth) a Eva Kristinová (Lady Macbeth)

William Shakespeare: *Macbeth*, 22. 1. 1959
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Macbeth)

William Shakespeare: *Macbeth*, 22. 1. 1959
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Macbeth)

William Shakespeare: *Macbeth*, 22. 1. 1959
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Macbeth)

TRAJA KAMARÁTI

Spriaznenosť duší herca Ladislava Chudíka a režiséra Jozefa Budského vrcholila v šesťdesiatych rokoch 20. storočia. Jednou z ich posledných spoločných inscenácií, ktorá predchádzala hlavnej úlohe Kráľa v inscenácii *Koniec maškár* (1964), *Doktorovi v Zástupcovi* (1966) a opäť hlavnej úlohe Briksa v *Experimente Damokles* (1967), bola inscenácia hry Bertolta Brechta *Dobry človek zo Sečuanu*, v ktorej Ladislav Chudík stvárnil postavu Druhého boha.

Do postáv troch bohov v *Dobrom človeku zo Sečuanu* obsadil režisér troch skutočných priateľov – Františka Dibarboru, Martina Gregora a Ladislava Chudíka. Na obdobie vzniku tejto inscenácie Ladislav Chudík rád spomína: „Neviem, do akej miery Budský tušil, že sme kamaráti, ale zámer dobre zohratej trojice mu vyšiel. Mali sme dokonca aj spoločnú šatňu. Teda, šatnicu, ako hovorievala naša herecká generácia. Bola to šatnica „U troch bohov“. Ako traja bohovia sme vošli do dejín interného divadelného života, a tak sa o nás aj hovorilo.“

Bertolt Brecht: Dobry človek zo Sečuanu, 23. 6. 1962
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Druhý boh) zľava, František Dibarbora (Tretí boh) a Martin Gregor (Prvý boh)

Ladislav Chudík a režisér Jozef Budský počas divadelnej skúšky.

V INSCENÁCIÁCH ANGLO-AMERICKÝCH HIER

Albert Maltz: Čierna jama, 9. 4. 1960
Réžia: Pavol Haspra
Ladislav Chudík (Tony Lakavič)

Lillian Hellmanová: Z druhej strany pralesa, 2. 3. 1961
Réžia: Pavol Haspra
Ladislav Chudík (Benjamin Hubbard) a Mária Prechovská (Regina Hubbardová)

Ladislav Chudík po hereckých skúsenostiach s režisérkou Magdou Husákovou-Lokvencovou smeroval svoje herectvo k bohato štruktúrovaným charakterovým postavám, ktoré formoval predovšetkým svojím intelektom. Schopnosť analyzovať text a hľadať jeho najpresnejšie významy ho predurčovala aj pre stvárňovanie postáv v hrách anglo-amerického typu, v ktorých si porozumel predovšetkým s režisérom Pavlom Hasprom.

Ladislav
CHUDÍK

William Gibson: Dvaja na hojdačke, 2. 2. 1963
Réžia: Pavol Haspra
Ladislav Chudík (Jerry) a Viera Strnisková (Gittel)

Peter Shaffer: Čierna komédia, 21. 1. 1968
Réžia: Miloš Pietor
Ladislav Chudík (Harold Goringe)

Arthur Miller: Cena, 24. 5. 1969
Réžia: Pavol Haspra
Ladislav Chudík (Walter Franz) a Mária Kráľovičová (Esther Franz)

PO PÁDE

Najvýznamnejšou hereckou postavou Ladislava Chudíka v rámci inscenácií anglo-americkéj drámy bol Quentin. V roku 1964 sa v Slovenskom národnom divadle konala európska premiéra hry amerického dramatika Arthura Millera *Po páde*. Skutočným predobrazom dramatických postáv v autobiografickej hre boli Arthur Miller, ktorého stelesnil Ladislav Chudík a jeho manželka Marilyn Monroe, ktorú stvárnila Zdena Gruberová v alternácii s Máriou Kráľovičovou. Inscenácia sa stala predmetom sporu predovšetkým slovenského recenzenta Emila Lehotu, ktorý inscenáciu odmietol a českej divadelnej kritiky, ktorá ju naopak prijala s mimoriadnym uznaním. Spor korunoval legendárny režisér Otomar Krejča, ktorý Ladislava Chudíka po vzhladnutí inscenácie nazval „kniežaťom herectva“.

Arthur Miller: Po páde, 19. 9. 1964
Réžia: Pavol Haspra
Ladislav Chudík (Quentin) a Zdena Gruberová (Maggie)

Arthur Miller: Po páde, 19. 9. 1964
Réžia: Pavol Haspra
Ladislav Chudík (Quentin) a Zdena Gruberová (Maggie)

Arthur Miller: Po páde, 19. 9. 1964
Réžia: Pavol Haspra
Ladislav Chudík (Quentin) a Zdena Gruberová (Maggie)

Cena pre Ladislava Chudíka za mimoriadny herecký výkon za stvárnenie titulnej úlohy v inscenácii hry Arthura Millera *Po páde* (1964) v jej európskej premiére v Slovenskom národnom divadle.

Sväz slovenských divadelných a filmových umelcov
v Bratislave

udeľuje

**LADISLAVOVI
CHUDÍKOVI**

členovi činohry Slovenského národného divadla
v Bratislave

hereckú cenu 1964

za postavu Quentina v hre Arthura Millera *Po páde*

J. Hlída
VEDOCH TAJOMNIK

h. Gregor
PREDSEDA

BRATISLAVA, 31. MARCA 1965

HERODES A HERODIAS DVAKRÁT

Slovenské národné divadlo pri príležitosti slávnostného otvorenia vlastnej činohernej scény Divadla Pavla Országha Hviezdoslava uviedlo inscenáciu veršovanej tragédie *Herodes a Herodias* v réžii zakladateľskej osobnosti slovenského profesionálneho divadla Janka Borodáča. Ladislav Chudík v nej stvárnil romantického vzbúrenca Jochanana.

Ladislav
CHUDÍK

Pavol Országh Hviezdoslav: Herodes a Herodias, 28. 5. 1955
Réžia: Janko Borodáč
Ladislav Chudík (Jochanan)

Pri príležitosti osláv 50. výročia založenia Slovenského národného divadla uviedla činohra v roku 1970 opäť inscenáciu Hviezdoslavovej vrcholnej drámy. Titulnú úlohu Herodesa Antipasa tentoraz alternovali Ladislav Chudík a Viliam Záborský. Podľa teatrológa Vladimíra Štefka mala Chudíkova kreácia „presne diferencované polohy Herodesa opantaného láskou, mocou, bola obeťou kráľovných chůtok, vojvodcom s energickým mečom v ruke i vädnúcim, unaveným človekom, ktorý pochopil nevyhnutnosť svojho neslávneho konca“.

Pavol Országh Hviezdoslav: Herodes a Herodias, 1. 3. 1970
Réžia: Karol L. Zachar
Ladislav Chudík (Herodes Antipas), Emília Vášáryová (Salome)

Pavol Országh Hviezdoslav: Herodes a Herodias, 1. 3. 1970
Réžia: Karol L. Zachar
Ladislav Chudík (Herodes Antipas)

HERECKÁ TVÁRNOSŤ

Tvárnosť herectva Ladislava Chudíka potvrdzovala rôznorodosť postáv, do ktorých bol obsadzovaný. Pevné charaktery striedali slabosi, dobrákov zlosynovia. Jeho majestátny vzhľad umocňoval presvedčivosť vyznenia hereckých postáv zo súčasnosti a rovnako aj dobových hrdinov.

V slovenskej hre *Prvý deň karnevalu* – podobenstve o diktatúre z inonárodného prostredia –, ktorá sa však nevyhla normalizačnému jazyku, stvárnil manipulujúceho a nenávideného mocnára.

Ivan Bukovčan: Prvý deň karnevalu, 23. 4. 1972
Réžia: Jozef Palka
Ladislav Chudík (Generál)

Pierre Corneille: Cid, 24. 6. 1972
Réžia: Pavol Haspra
Ladislav Chudík (Don Fernando)

V inscenácii *Cid* vytvoril historickú postavu kastílskeho kráľa Dona Fernanda, rezonéra autorových myšlienok. Chudíkov výkon zhodnotil teatroológ Vladimír Štefko ako hereckú oporu inscenácie.

V KOMEDIÁLNYCH POSTAVÁCH

„Som hercom tradičného typu. Som v podstate pravým komediantom“, – povedal o sebe Ladislav Chudík a ak to znie zdanlivo protirečivo, oboje je pravdou. Dokonca v prvej polovici sedemdesiatych rokov exceloval v celom rade komediálnych postáv za sebou, ktorý plynulo nadväzoval na bravúrne herecký výkon v úlohe „blázna“ Henricha IV. a vrcholil smutno-smiešnou kreáciou dôchodcu Beďara v inscenácii *Stará dobrá kapela* v polovici osemdesiatych rokov.

Ladislav
CHUDÍK

Alois Jirásek: *Lampáš*, 9. 6. 1973
Réžia: Karol L. Zachar
Ladislav Chudík (Dvoran) a Emília Vášáryová (Kňazná)

Vzácné ľudské i profesionálne porozumenie medzi Emíliou Vášáryovou a Ladislavom Chudíkom bolo zjavné už začiatkom sedemdesiatych rokov, keď v inscenácii *Lampáš* vytvárali herecky dômyselne vybrúsenú, jemne karikatúrnu dvojicu Kňaznej a Dvorana.

George Bernard Shaw: *Domy pána Sartoria*, 23. 5. 1975
Réžia: Peter Mikulík
Ladislav Chudík (Cokane) vpravo a Dušan Jamrich (Harry Trench)

Carlo Goldoni: *Sluha dvoch pánov*, 17. 10. 1975
Réžia: Karol L. Zachar
Ladislav Chudík (Tomáš Chudóczy) vľavo, Zuzana Kocúriková (Klárka) a Martin Gregor (Daniel Polóny)

Jiří Hubač: *Stará dobrá kapela*, 24. 3. 1984
Réžia: Pavol Haspra
Zlva Eva Krížiková (Hermína), Ladislav Chudík (Beďar), Július Pántik (Pindas), Gustáv Valach (Šáňa)

HENRICH IV. LUIGIHO PIRANDELLA

Tvárnosť a široký register hereckých prostriedkov Ladislava Chudíka dôrazne potvrdil režisér Peter Mikulík, keď ho suverénne obsadil do úlohy Henricha IV., tragikomickej postavy z rovnomennej Pirandellovej hry. Dramaturg a režisér Martin Porubjak vtedy napísal, že Ladislav Chudík v postave Henricha IV. obohatil svoje herectvo o klaunskú fantáziu: „A čo je dôležitejšie: nebola to len klaunéria intelektu. (...) Tragické klaunstvo Henricha IV. Chudík tentoraz nevyslovil, ale stelesnil. Fyzický prejav hrá v tomto jeho výkone takú úlohu, akú hádam nikdy predtým.“

Ladislav
CHUDÍK

Luigi Pirandello: Henrich IV., 19. 4. 1970
Réžia: Peter Mikulík
Ladislav Chudík (Henrich IV.)

Luigi Pirandello: Henrich IV., 19. 4. 1970
Réžia: Peter Mikulík
Ladislav Chudík (Henrich IV.)

Ladislav Chudík (vpravo) a režisér Peter Mikulík počas divadelnej skúšky.

ZLATÍ CHLAPCI

A opäť to bol režisér Peter Mikulík, ktorý v roku 1974 zveril Ladislavovi Chudíkovi veľkú komediálnu rolu, dokonca v partnerstve s vtedajším kráľom komédií v Slovenskom národnom divadle Martinom Gregorom. Ladislav Chudík a Martin Gregor v nezabudnuteľných úlohách starých kabaretierov v inscenácii *Zlatí chlapci* spoluvytvárali vzácnu a dokonalú javiskovú hereckú komplementárnosť, ktorá sa do dejín slovenského činoherného divadla zapísala ako unikát presahujúci čas a priestor. Inscenácia dosiahla dvestopäť repríz! Tak, ako sa kedysi hovorievalo o „troch bohoch“ – troch kamarátoch Františkovi Dibarborovi, Martinovi Gregorovi a Ladislavovi Chudíkovi, tak sa neskôr hovorilo aj o „zlatých chlapcoch“ – Martinovi Gregorovi a Ladislavovi Chudíkovi.

Neil Simon: Zlatí chlapci, 2. 11. 1974
Réžia: Peter Mikulík
Ladislav Chudík (Al Lewis) vpravo a Martin Gregor (Willie Clark)

Neil Simon: Zlatí chlapci, 2. 11. 1974
Réžia: Peter Mikulík
Ladislav Chudík (Al Lewis) vľavo a Martin Gregor (Willie Clark)

Popredný slovenský teatrológ Ján Boor napísal básničku pri príležitosti dvestej reprízy inscenácie a venoval ju predstaviteľovi Al Lewisa Ladislavovi Chudíkovi.

ZLATÍ CHLAPCI – 200!
Čo je to za poplach, prečo šalie mesto?
Aha! CHLAPCI majú predstavení dvesto!
Žena kričí – Pod'me, nech aj spálím cestu,
každý chce byť pri tom, ta sa, behom, presto!

Vy však, chlapci, ľahko preneste sa cez to,
veď tá hra je jedno – preľúbivé gesto!
/A Tebe, môj Lacko, želim, nech tých dvesto
**dožije sa skoro aj Tvoj zvodný Mef-sto!/
J.B.**

JOHN GABRIEL BORKMAN

Henrik Ibsen: John Gabriel Borkman, 2. 4. 1977
Réžia: Peter Mikulík
Ladislav Chudík (John Gabriel Borkman) a Mária Prechovská (Ella Renheimová)

V druhej polovici sedemdesiatych rokov režisér Peter Mikulík zveril Ladislavovi Chudíkovi veľkú, monolitnú psychologickú postavu, ktorá zväčša býva rovnako príležitosťou pre veľkých hercov. Stroskotanca Johna Gabriela Borkmana v rovnomennej inscenácii poňal ako zložitý ľudský charakter – človeka tvrdého a neústupčivého, ale zároveň slabošského, sebaľútostivého, neschopného vyriešiť si primárne sociálne vzťahy, a teda aj citové väzby s najbližšími. Borkman bol v Chudíkovom stvárnení mnohovrstevnatou výpoveďou o zápase s vlastným egom a o bolesti z premárneného ľudského života.

Ladislav
CHUDÍK

Henrik Ibsen: John Gabriel Borkman, 2. 4. 1977
Réžia: Peter Mikulík
Ladislav Chudík (John Gabriel Borkman) a Mária Prechovská (Ella Renheimová)

JOHAN
GABRIEL

V ÚLOHÁCH NENÁVIDENÝCH BYTOSTÍ

Salieri, Macbeth či Benjamin Hubbard neboli ojedinelé záporné postavy, ktoré Ladislav Chudík na javisku Slovenského národného divadla presvedčivo stvárňoval. V inscenácii *Zástupca* stelesnil postavu Doktora, ktorej predobrazom bol beštiálny nacistický lekár Josef Mengele. Avšak až komické tóny mala ďalšia z jeho satanských postáv v inscenácii *Môj Faust*. Práve Mefistofeles v Chudíkovom podaní bol tým najtransparentnejším príkladom mnohotvárnosti jeho herectva. Ako uvádzala dobová kritika: „raz démonicky dravý, intrigujúci, posmešný a sarkastický, inokedy zasa ľudsky hravý, zasievajúci semienko pochybností a tešiaci sa z jeho klíčenía“.

Rolf Hochhuth: *Zástupca*, 12. 2. 1966
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Doktor) vpravo a Štefan Kvietik (kňaz Riccardo Fontana)

Rolf Hochhuth: *Zástupca*, 12. 2. 1966
Réžia: Jozef Budský
Ladislav Chudík (Doktor) vpravo a Štefan Kvietik (kňaz Riccardo Fontana)

Paul Valéry: *Môj Faust*, 21. 3. 1980
Réžia: Tibor Rakovský
Ladislav Chudík (Mefistofeles)

MEŠTIACI DVAKRÁT

S hrou Maxima Gorkého *Meštiaci* sa Ladislav Chudík stretol počas pôsobenia v Slovenskom národnom divadle až dvakrát a obe stretnutia mali pre neho značný herecký význam. Pri prvom naštudovaní mu režisér Karol L. Zachar v menšej postave Piotra pomohol uvoľniť na javisku dlhé „nepoddajné“ telo a naučiť sa ho slobodne ovládať. Druhú príležitosť mu poskytol režisér Pavol Haspra, keď ho o tridsaťpäť rokov neskôr obsadil do hlavnej úlohy starého Bessemenova. K vrcholným scénam inscenácie patrili výstupy s Karolom Machatom ako Teterem.

„Bol to môj prvý medzník“, povedal na margo *Meštiakov* Ladislav Chudík. Z rád Karola L. Zachara si herec zapamätal mnohé, medzi inými aj: „Nechaj sa odovzdane vtiahnúť do hry! Uver situácii, neklam seba, lebo tým klameš aj diváka!“

Maxim Gorkij: *Meštiaci*, 8. 1. 1946
Réžia: Karol L. Zachar
Ladislav Chudík (Piotr)

Maxim Gorkij: *Meštiaci*, 15. 5. 1982
Réžia: Pavol Haspra
Ladislav Chudík (Bessemenov) a Karol Machata (Teterem)

Maxim Gorkij: *Meštiaci*, 15. 5. 1982
Réžia: Pavol Haspra
Ladislav Chudík (Bessemenov) a Eva Krížiková (Akulina)

V INSCENÁCIÁCH HISTORICKÝCH HIER – V RÉŽII MILOŠA PIETORA

Miloš Pietor bol predposledným zo štyroch režisérov, s ktorými Ladislav Chudík najintenzívnejšie na javisku spolupracoval. Podobne ako Jozef Budský či Peter Mikulík, aj Pietor k nemu pristupoval bez predsudkov ako k hercovi, ktorý dokáže stvárniť postavy v akejkol'vek typovej či charakterovej tónine. Ich spolupráca trvala necelé desaťročie, počas ktorého Ladislav Chudík vytvoril v Pietorových inscenáciách sedem dôležitých postáv. Deliacou čiarou vzácneho tvorivého obdobia bol november 1989, po ktorom sa Ladislav Chudík stal slovenským ministrom kultúry a Miloš Pietor prvým porevolučným riaditeľom Slovenského národného divadla.

Ladislav Chudík sa s Jurajom Kukurom – ako s jedným zo svojich najlepších bývalých študentov – stretol na javisku viackrát. Okrem inscenácie *Richard II.* stáli spolu na javisku v *Revízorovi* (1982) ako Sudca (Ladislav Chudík) a obžalovaný Chlestakov (Juraj Kukura) a do tretice v *Meštiakoch* (1982), v úlohách Bessemenova (Ladislav Chudík) a jeho adoptívneho syna Nila (Juraj Kukura).

William Shakespeare: *Richard II.*, 28. 6. 1980
Réžia: Miloš Pietor
Ladislav Chudík (Edmund, vojvoda z Yorku) a Juraj Kukura (Henry Bolingbroke)

Heinrich von Kleist: *Princ Fridrich Homburský*, 8. 3. 1983
Réžia: Miloš Pietor
Ladislav Chudík (Fridrich Viliam) uprostred

Ladislav Chudík pred predstavením inscenácie *Richard III.* v maskérni Divadla P. O. Hviezdoslava.

HENRICH IV. WILLIAMA SHAKESPEARA

William Shakespeare: Henrich IV., 20. 10. 1984
Réžia: Miloš Pietor
Ladislav Chudík (Kráľ Henrich IV.)

V inscenácii hry Williama Shakespeara *Henrich IV.* režiséra Miloša Pietora bol čerstvý šesťdesiatnik Ladislav Chudík – v súlade so vzácnym ľudským typom herca – kráľom a Dušan Jamrich jeho synom, princom. Oboch predstaviteľov hlavných postáv už vtedy spájali nielen vzťah k veršu, recitačná virtuozita, ale predovšetkým vysoká profesionalita javiskovej reči.

William Shakespeare: Henrich IV., 20. 10. 1984
Réžia: Miloš Pietor
Ladislav Chudík (Kráľ Henrich IV.) a Dušan Jamrich (Henry, princ z Walesu)

William Shakespeare: Henrich IV., 20. 10. 1984
Réžia: Miloš Pietor
Ladislav Chudík (Kráľ Henrich IV.), Peter Rúfus (Sir Walter Blunt) vľavo
a Martin Huba (Gróf z Westmorelandu) vpravo

Ladislav
CHUDÍK

William Shakespeare: Henrich IV., 20. 10. 1984
Réžia: Miloš Pietor
Ladislav Chudík (Kráľ Henrich IV.) a Emil Horváth (Princ John z Lancastru) vľavo

PÁNI GLEMBAYOVCI

Režisér Miloš Pietor pri obsadzovaní inscenácie *Páni Glembayovci* ako spoločný menovateľ použil princíp, aby sa herci v dramatických postavách nedostali do konfliktu s vlastnou prirodzenosťou. Bytostnou prirodzenosťou predstaviteľov troch hlavných úloh – Ladislava Chudíka ako Náciho Glembaya, Emílie Vášáryovej ako Charlotty Castelliovej-Glembayovej a Martina Hubu ako Leóna Glembaya – bol ich zmysel pre svet elegantnosti. Inscenácia sa vďaka bravúrnym hereckým výkonom stala kultovou divadelnou udalosťou osemdesiatych rokov. Ako to pomenovala teatrologička Zuzana Hlavenková-Bakošová, režisér Pietor predložil divákovi „hru v triáde hereckej virtuozity“.

Ladislav
CHUDÍK

Miroslav Krleža: Páni Glembayovci, 17. 5. 1986
Réžia: Miloš Pietor
Ladislav Chudík (Náci – Ignác Jacques Glembay) a Martin Huba (León Glembay)

Miroslav Krleža: Páni Glembayovci, 17. 5. 1986
Réžia: Miloš Pietor
Ladislav Chudík (Náci – Ignác Jacques Glembay) a Emília Vášáryová (Barónka Castelliová-Glembayová)

VIRTUOZI

V „MALÝCH“ ÚLOHÁCH „VELKÝCH“ STARCOV

Ladislav Chudík počas posledného desaťročia 20. storočia obohatil dejiny Slovenského národného divadla o celý rad menších postáv, avšak rovnako nezameniteľných a nezmazateľných ako tých „velkých“. Patrí medzi ne aj niekoľko „starcov“, ktorých stvárnil s láskavým humorným nadhľadom. Prekvapil napríklad v inscenáciách režiséra Romana Poláka – v úlohe sympaticky protivného Lobkowitza v inscenácii *Mein Kampf* (1991) či ako Pilát v inscenácii *Nebo, peklo, Kocúrko* (1995). Nezabudnuteľnými však asi najviac zostane jeho dojemne detinský, popletený strýko Jack v inscenácii *Tance na sklonku leta*, ako aj hravý sluha Adam z inscenácie *Ako sa vám páči*. Adam v Shakespearovej komédii odchádza „do emigrácie“ a lúči sa s domovom. Keďže sa inscenácia uvádzala v dobe silnejúceho mečiarizmu, ktorý sa závažným spôsobom dotýkal aj osudu Slovenského národného divadla, výstup Ladislava Chudíka natoľko rezonoval v hľadisku, že odchod Adama zo scény zakaždým vyvolal demonštratívny potlesk. Diváci chápali, že neprehovoril iba sluha, ale metaforicky aj občan Chudík.

Brian Friel: *Tance na sklonku leta*, 18. 6. 1994
Réžia: Peter Mikulík
Ztáva Emília Vášáryová (Kate), Ladislav Chudík (Jack), Kamila Magálová (Maggie)

Brian Friel: *Tance na sklonku leta*, 18. 6. 1994
Réžia: Peter Mikulík
Ztáva Ladislav Chudík (Jack), Kamila Magálová (Maggie), Emília Vášáryová (Kate), Vanda Tureková (Chris)

William Shakespeare: *Ako sa vám páči*, 21. 6. 1996
Réžia: Enikő Eszenyi
Ladislav Chudík (Adam) vpravo

SÚZVUK S MARTINOM HUBOM

David Hare: Súboj s démonom, 13. 6. 1992
Réžia: Martin Huba
Ladislav Chudík (Ctihodný Charlie Allen) a Martin Huba (Ctihodný Lionel Espy)

Posledným najdôležitejším režisérom Ladislava Chudíka bol jeho herecký kolega Martin Huba. Ich spolupráca sa datuje od začiatku deväťdesiatych rokov. Ladislav Chudík o ňom hovorí: „Martin Huba je predovšetkým dobrý človek, vynikajúci herec, bystrý psychológ a citlivý režisér. Veľa zdedil po svojich rodičoch, ale veľa priniesol aj sám za seba. Vďaka svojej pracovitosti, či až posadnutosti prácou. Zároveň však vždy vedel vychutnávať aj život. Bodaj by slovenské divadelníctvo malo viac takýchto Hubovcov!“

David Hare: Súboj s démonom, 13. 6. 1992
Réžia: Martin Huba
Zľava František Zvarík (Ctihodný Gilbert Hefferman), Ladislav Chudík (Ctihodný Charlie Allen) a Matej Landl (Ctihodný Tony Ferris)

ČECHOVOVSKÝ HRDINA

Ak Miloš Pietor aspoň čiastočne umožnil Ladislavovi Chudíkovi uskutočniť sen byť čechovovským hercom prostredníctvom Trigorina v *Čajke*, kde ho pohostinsky obsadil v inscenácii *Novej scény* (1976), Martin Huba mu naplnenie sna pomohol víťazne završiť. Vrcholom ich spolupráce bola na Slovensku i medzinárodne ocenená inscenácia *Višňový sad* (1995), v ktorej vytvoril pamätihodnú čechovovskú postavu Leonida Andrejeviča Gajeva.

Ladislav
CHUDÍK

Anton Pavlovič Čechov: *Višňový sad*, 25. 11. 1995
Réžia: Martin Huba
Ladislav Chudík (Leonid Andrejevič Gajev)

Chudíkovi vlastná ľudskosť, ušľachtilosť, schopnosť empatie a tiež elegancia sa s narastajúcim vekom ešte autentickejšie pretavovali aj do jeho herectva. Avšak spod zdanlivo uhladeného chudíkovského strohého vonkajškoveho obalu rovnako autenticky vytryskovali jeho poryvy duše, jeho besy. Ak Gajev s nonšalantným pôžitkom hral biliard, to ešte neznamenalo, že by sa ho rúbanie višňového sadu nedotýkalo. Preto jeho nostalgické hráčske pohyby evokovali nemé ťahy vyslúžilého dirigenta.

Ladislav Chudík ako Gajev a Emília Vášáryová ako jeho sestra Ranevská predstavovali v inscenácii *Višňový sad* súrodenecký pár v nenapodobiteľnej hereckej súhre.

Anton Pavlovič Čechov: *Višňový sad*, 25. 11. 1995
Réžia: Martin Huba
Ladislav Chudík (Leonid Andrejevič Gajev) a Emília Vášáryová (Lubov Andrejevna Ranevská)

Anton Pavlovič Čechov: *Višňový sad*, 25. 11. 1995
Réžia: Martin Huba
Ladislav Chudík (Leonid Andrejevič Gajev)

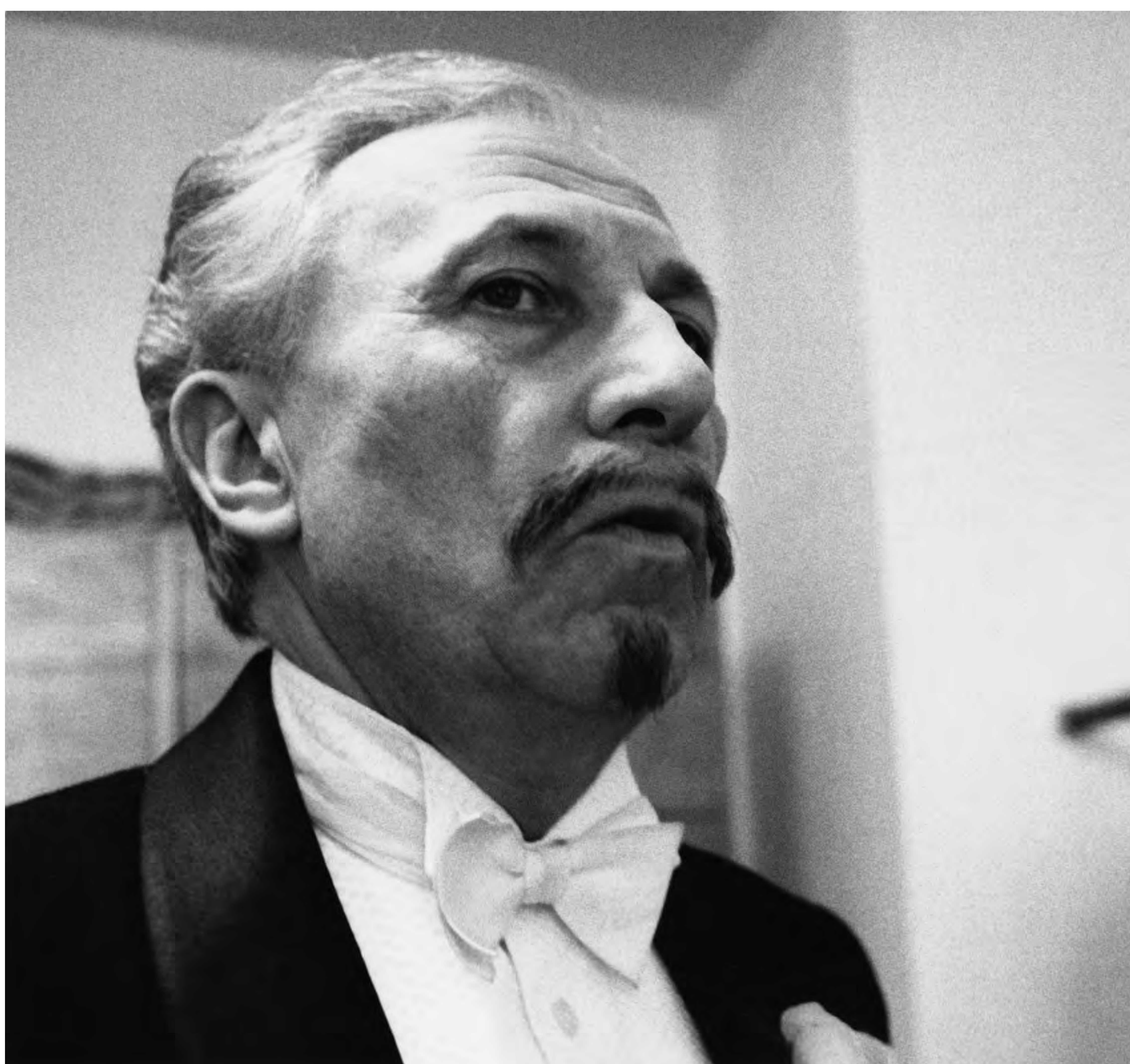

Anton Pavlovič Čechov: *Višňový sad*, 25. 11. 1995
Réžia: Martin Huba
Ladislav Chudík (Leonid Andrejevič Gajev) a Barbora Bobuřová (Aňa)

TANČIAREŇ

Poslednou rolou Ladislava Chudíka v Slovenskom národnom divadle je Účinkujúci v inscenácii *Tančiareň*. Herec svoju postavu v dnes už kultovej inscenácii opísal takto: „Môj kellner v *Tančiarni* je neverbálna postava, ktorá ani netancuje, ale predstavenie je náročné, pretože každý musí byť maximálne sústredený na všetky situácie a výstupy, ktoré po sebe nasledujú v absolútne presnom temporytme. Snažím sa teda „netancovať“, pokiaľ mi to len ide.“

Ladislav
CHUDÍK

Martin Huba a Martin Porubjak: *Tančiareň*, 7. 4. 2001
Réžia: Martin Huba
Ladislav Chudík (Účinkujúci)

Martin Huba a Martin Porubjak: *Tančiareň*, 7. 4. 2001
Réžia: Martin Huba
Ladislav Chudík (Účinkujúci), Emília Vášáryová (Účinkujúca)

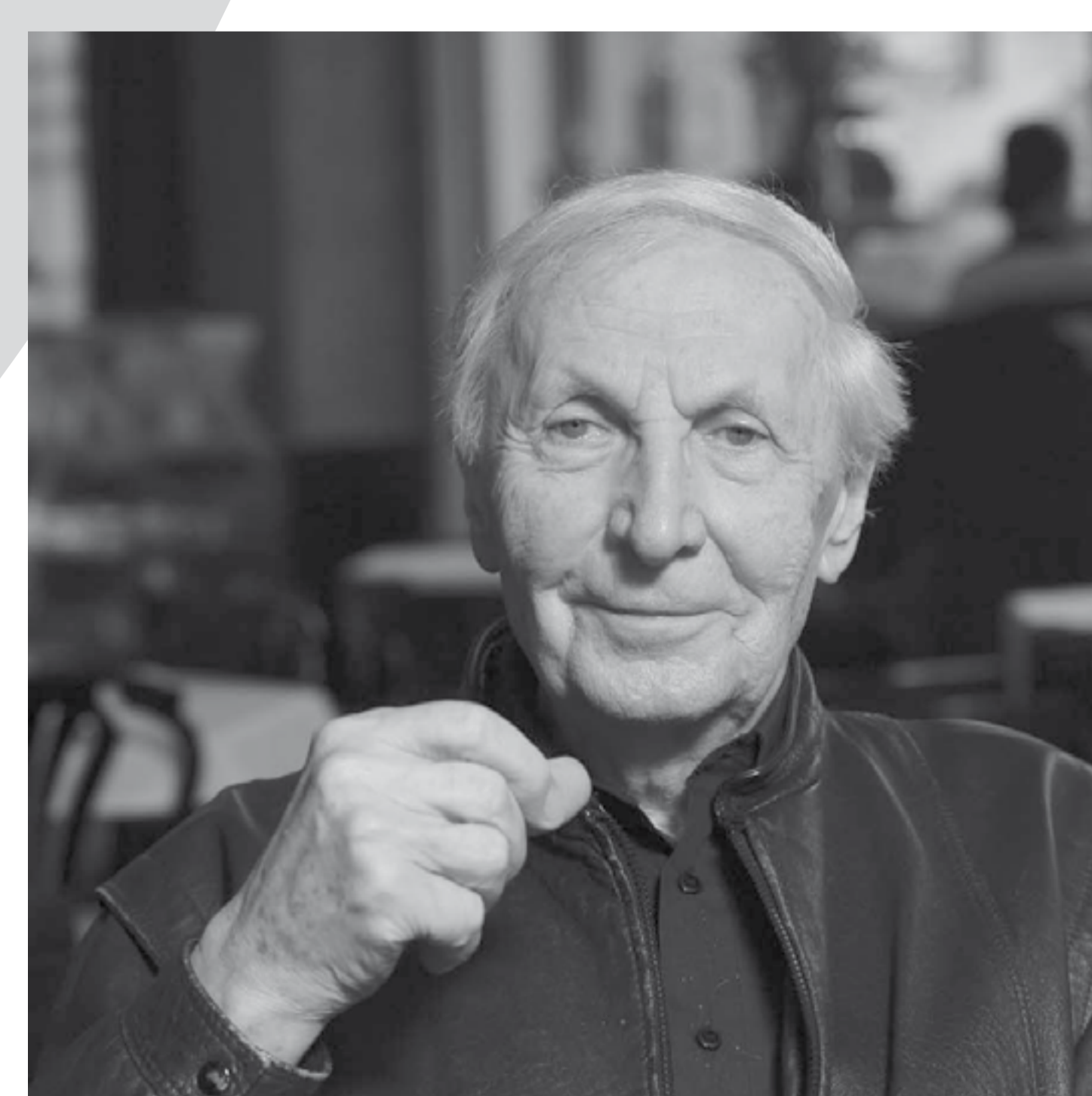
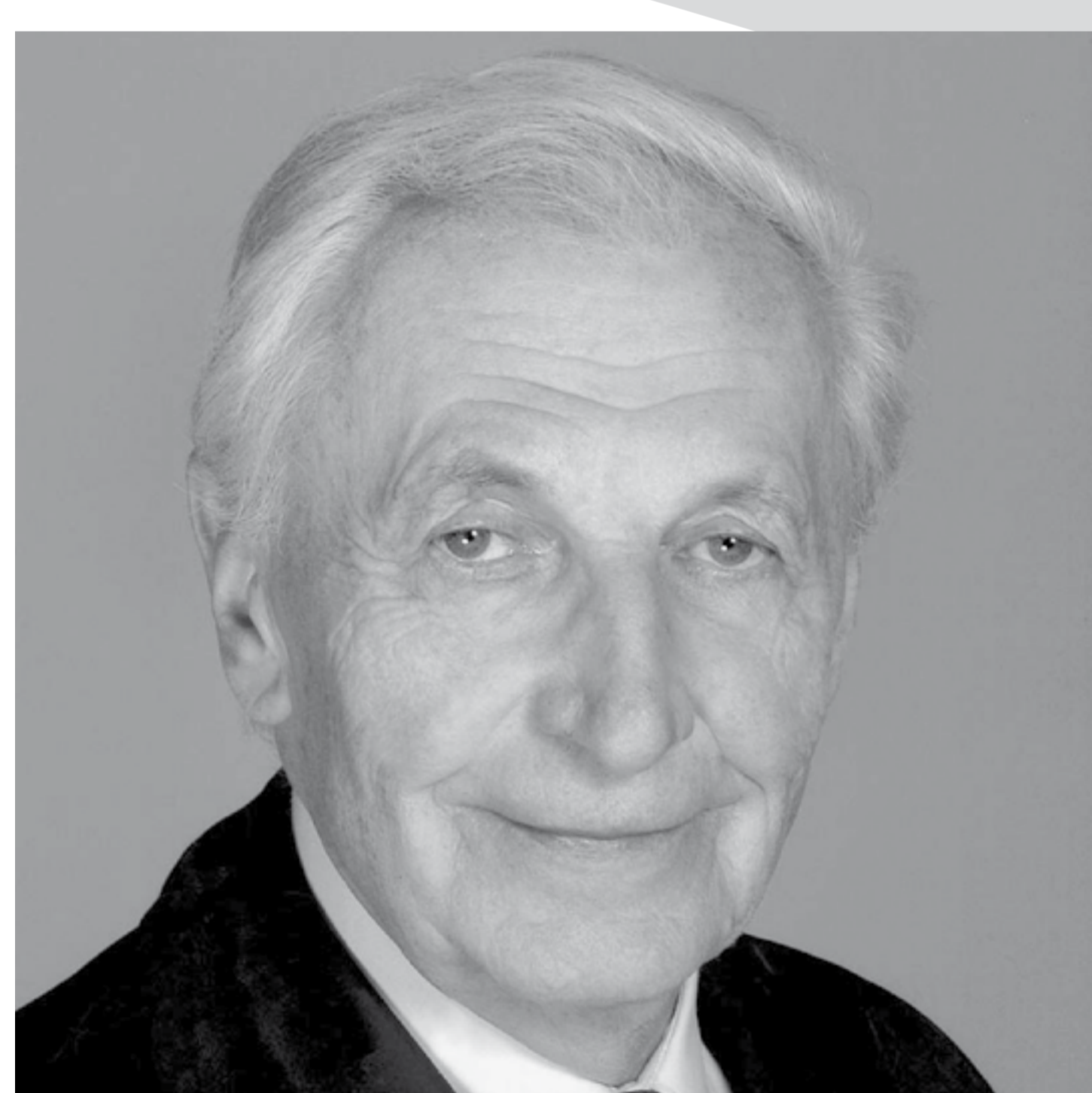
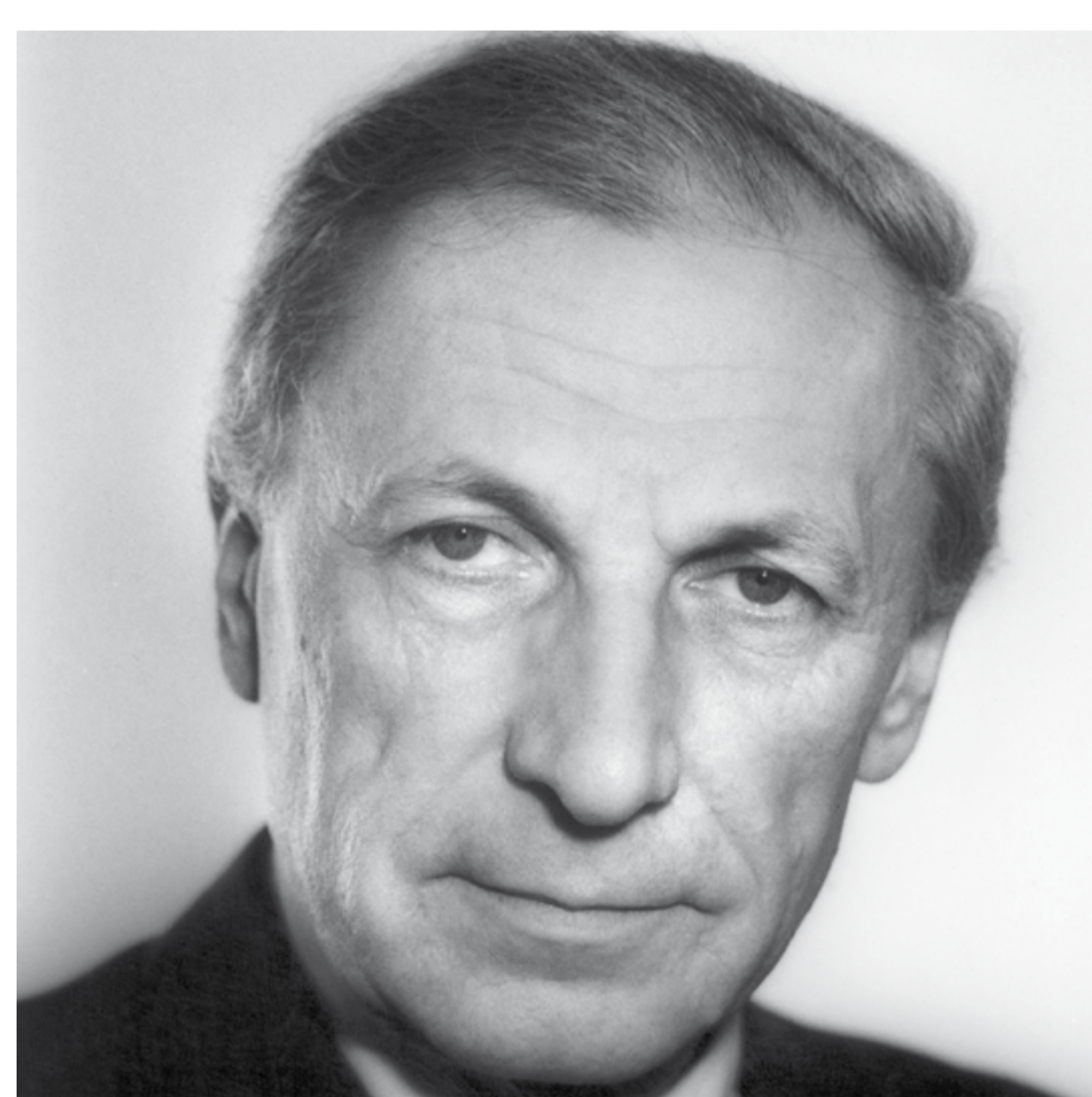
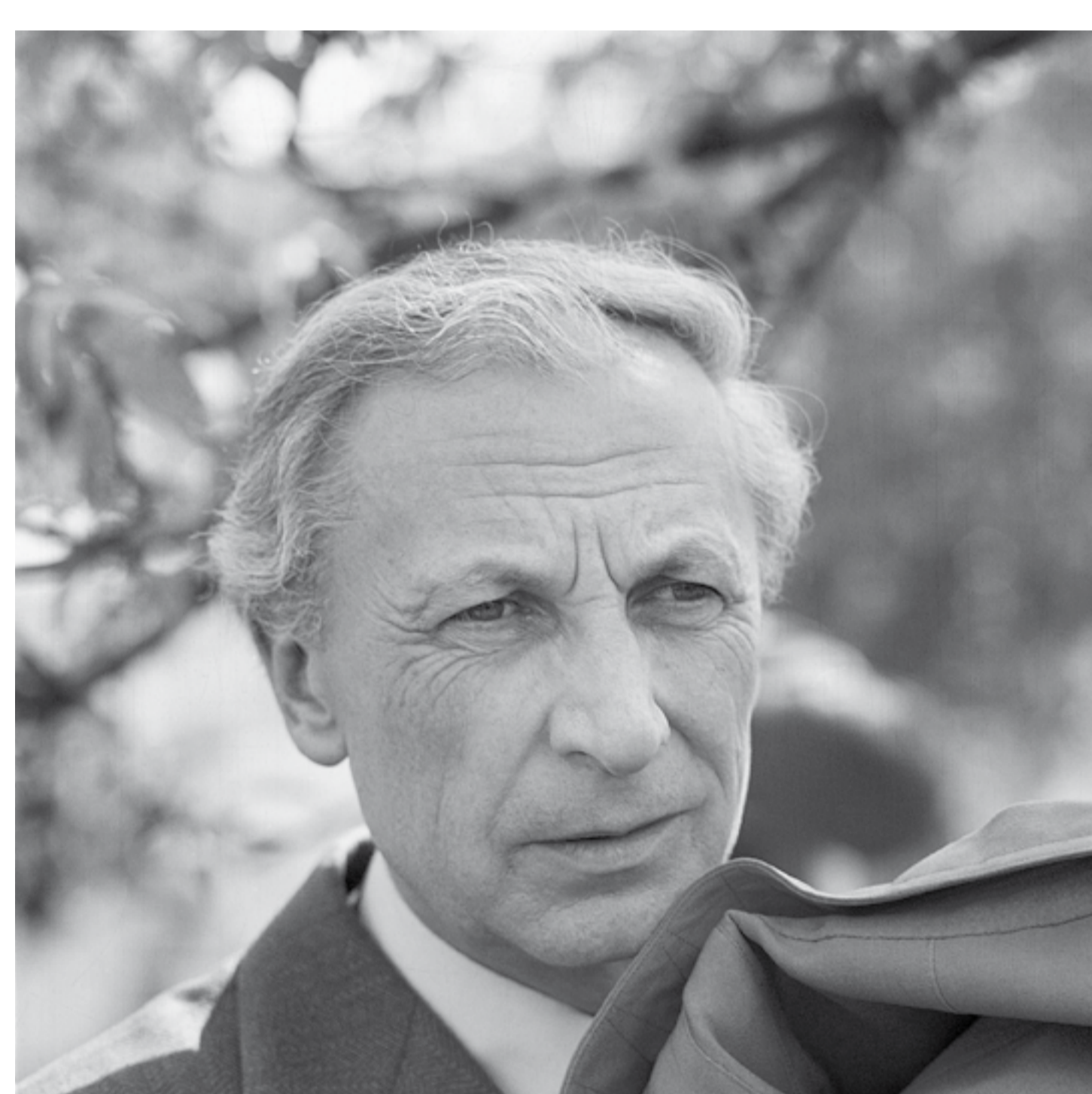
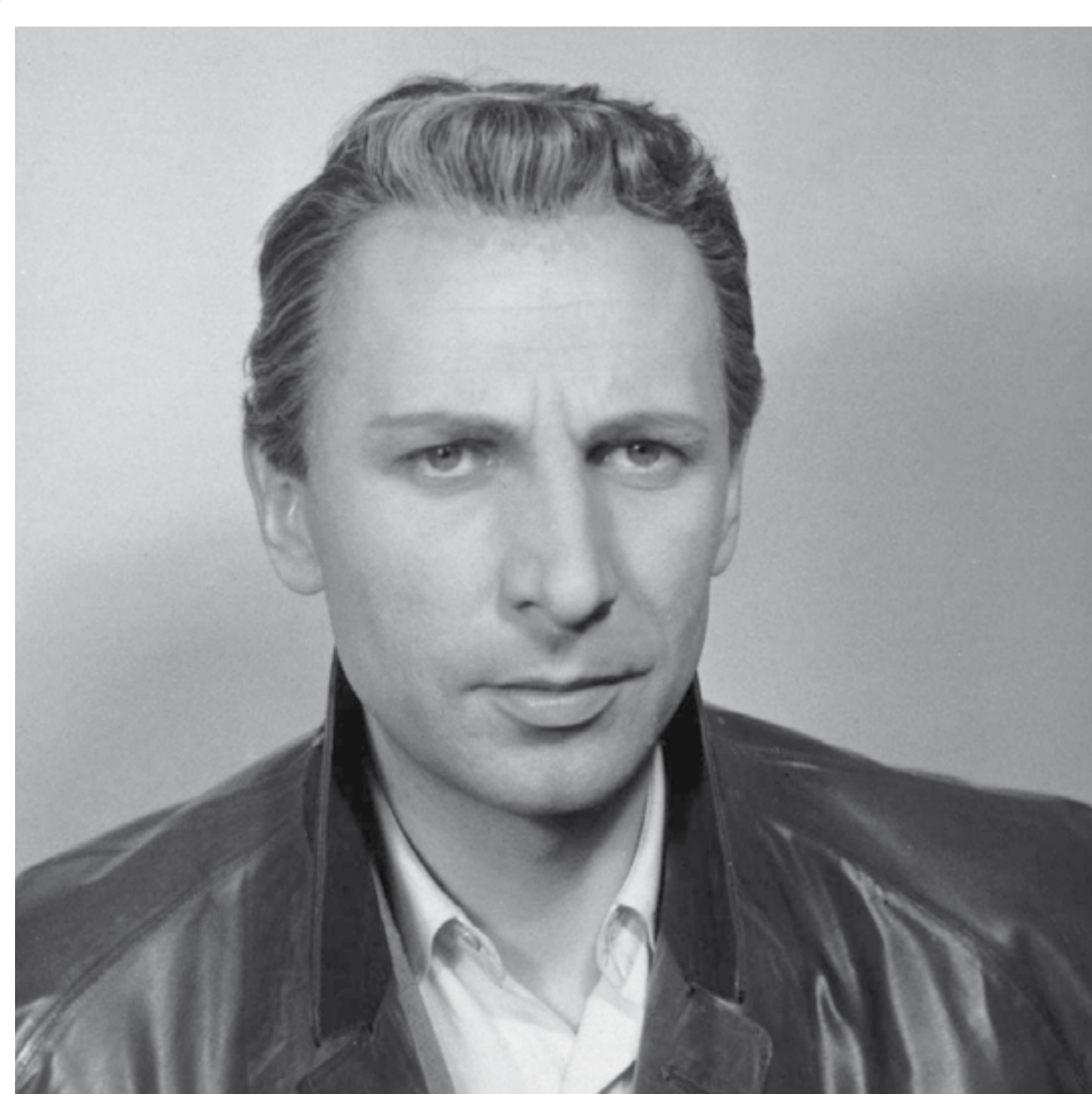

Martin Huba a Martin Porubjak: *Tančiareň*, 7. 4. 2001
Réžia: Martin Huba
Ladislav Chudík (Účinkujúci), Helena Krajčiová (Účinkujúca)

Ladislav Chudík a režisér inscenácie Martin Huba pred predstavením *Tančiarne*.

Deväťdesiat rokov na svete, sedemdesiat rokov v Slovenskom národnom divadle

„Herec by mal byť voči svojim úspechom pokorný. Iba tak dokáže ísť ešte ďalej. Rovnako je to aj s celým divadlom. Nech sa akokoľvek budeme biť do prs, nemôžeme povedať, že máme veľkú divadelnú tradíciu. Ved', čože je to deväťdesiat rokov, ktoré už dovŕšilo Slovenské národné divadlo? Ved' je to iba slušná dĺžka ľudského života.“

(Ladislav Chudík)

Výstavu Deväťdesiat rokov na svete, sedemdesiat rokov v Slovenskom národnom divadle venovanú životnému jubileu Ladislava Chudíka pripravili Divadelný ústav a Činohra Slovenského národného divadla.

Autorka výstavy: Ľubica Krénová | Výtvarné riešenie: Nora Nosterská | Jazyková a odborná redakcia: Juliana Beňová | Autori fotografií: Jana Nemčoková, Gejza Podhorský, Anton Sládek, Jozef Vavro – Archív Slovenského národného divadla; Juraj Chlpík, Peter Koržek, Milan Kordoš, Zuzana Mináčová, Otakar Nehera, Ladislav Pákozdy, Andrej Palacko, archív rodiny Chudíkovej

LADISLAV CHUDÍK patrí k mladším predstaviteľom prvej profesionálnej generácie hercov Slovenského národného divadla. Najmä jeho mužské zastúpenie sa vyznačovalo silným hereckým potenciálom. Členom hereckého súboru SND sa stal ešte pred rokom 1945, kedy bol umeleckým šéfom a dramaturgom činohry Janko Borodáč. Avšak voči dovedty prevládajúcej romanticko-patetickej hereckej poetike sa Ladislav Chudík, a spolu s ním tiež František Dibarbora, Martin Gregor či neskôr Gustáv Valach, Karol Machata a ďalší, začal štýlovo vyhraňovať.

Ladislav Chudík je herec, o ktorých sa hovorí, že nehrajú, ale sú. Jeho herectvo postupne vyzrievalo do neteatrálneho prejavu, zbaveného tradičných a zovšeobecňujúcich ornamentov, formovaného intelektom, ale precíteného a zvnútorneného.

Základom jeho intonačnej krivky sa stala významová logika textu. Svojím prístupom sa tak stal priekopníkom moderného slovenského herectva „reálneho tónu“.

Tvárnosť v ňom najviac rozvíjali režiséri obsadzovaním do vnútorne disharmonických postáv. Herec k nim nikdy nepristupoval vonkajškovým charakterizačným stvárnením, ale metódou introspekcie, s už citelnými príznakmi hereckého konkretizmu. Takýmto spôsobom vo vývoji slovenského herectva akoby predbehol svoju dobu. Chudíkovskú hereckú svojbytnosť možno charakterizovať tým, že dovedejšiu opisnosť novátorsky nahrádzal ostrejšími strihmi, herectvom skratky. Ladislav Chudík vybočil z tradičnej cesty a dal sa do hľadania – nehľadal postavu v sebe, ale seba nachádzal v postave. Bol civilný, konkrétny, autentický, a tým sa začal od všetkých odlišovať. Jeho proces racionálneho prístupu pri tvorbe postavy sa začínal podrobnou analýzou, skúmaním jej psychologického pozadia a napokon určením logickej krivky, aby na jej základe vytvoril motivický reťazec pre herecké konanie. Pritom sa vždy usiloval o sebaujadrnenie, čiže vyjadrenie, v ktorom by sa nevzdialil sebe samému. Aby výraz postavy bol zároveň aj výrazom jeho samého. Ako pedagóg herectva (na Štátnom konzervatóriu a neskôr na Vysokej škole múzických umení) zastával názor, že správať sa na javisku prirodzene, je povinnosťou herca. Často svojim študentom vravieval: „Ak sa pes správa prirodzene, je psou povinnosťou správať sa prirodzene“.

Vďaka bytostnej pokore, plnej odovzdanosti sa profesii, pracovitosti, neúnavnej chuti a úsiliu zdokonaľovať sa i napredovať a rovnako vďaka hlbokému presvedčeniu, že herec rastie ruka v ruku so svojím duchovným a intelektovým rozvojom, herecká dráha Ladislava Chudíka nemala priebeh sínusoidy, ale perspektívneho stúpania.

L'UBICA KRÉNOVÁ